

Chuyện Tương Lai

Chúng ta đã bước vào một năm mới. Sẽ có gì xảy ra trong những ngày tới chúng ta không biết. Người ta chỉ có thể ôn lại những gì đã xảy ra trong quá khứ. Dự phóng hay hoạch định chương trình cho tương lai, nhưng biết rõ và nắm vững tương lai là điều không ai làm được.

Dù biết vậy nhưng nhiều người trong chúng ta vẫn sống như thể tương lai hoàn toàn nằm trong tay mình. Chính vì thế mà Thánh Kinh có những lời dạy như sau. Thư Gia-cơ chương 4 trong Thánh Kinh Tân Ước ghi:

Có người nói, Nay mai ta sẽ tới thành phố này hay thành phố kia, ở đó một năm, buôn bán và phát tài. Anh em làm sao biết được những gì sẽ xảy ra ngày mai? Cuộc sống anh em mong manh chẳng khác gì làn sương mai, chốc lát đã tan ngay. Đúng ra anh em phải nói: Nếu Chúa muốn, chúng ta vẫn còn sống và sẽ làm việc này việc kia. Còn nói như cách trên là tự phụ về chương trình mình hoạch định, tự phụ như thế không bao giờ đẹp lòng Chúa. Đừng quên rằng đã biết điều tốt thì phải làm. Biết mà không làm là phạm tội (Thư Gia-cơ 4:13-17)

Đó là Lời Chúa dạy trong Thánh Kinh về chuyện tương lai. Chúng ta đang đứng trước thêm năm mới và đây là những lời đáng cho chúng ta

suy gẫm. Những lời Thánh Kinh này cho chúng ta thấy ít nhất ba điều sau đây về tương lai:

1. Tương lai vô định

Anh em làm sao biết được những gì sẽ xảy ra ngày mai?

Đây không phải là cái nhìn bi quan nhưng là một nhận định thực tế. Cái thực tế đó là chúng ta chỉ có thể biết được chắc chắn sự việc cho đến giờ phút hiện tại. Những gì xảy ra trong tương lai, dù chỉ là một giây phút, một nháy mắt, một cái tích tắc tiếp theo chúng ta cũng không rõ. Nói đúng hơn, chúng ta có thể dự phóng là sẽ có gì xảy ra nhưng nói chắc chắn là sẽ có gì xảy ra không nằm trong sự kiểm soát của chúng ta. Giả sử Bạn đang lái xe giờ này, Bạn biết Bạn sẽ đi đến đâu, sẽ làm gì... Nhưng đi được đến đó và làm được điều mình dự tính hay không đó là chuyện khác. Tai nạn có thể xảy ra trong tích tắc, trong nháy mắt và không ai có thể ngờ trước được.

Có người sẽ nói rằng nếu suy nghĩ như thế thì ta còn làm được gì. Nếu cứ nghĩ giây phút tiếp theo ra sao không ai biết thì ai còn dám tính toán việc gì hay là đi đâu nữa. Đúng, chúng ta không thể chỉ ngồi suy nghĩ như vậy rồi không dám tính toán, di chuyển hay làm việc gì cả. Chúng ta phải sống, phải tính toán, phải hoạch định chương trình nhưng phải làm những việc đó

trong ý thức là tương lai không nằm trong tay chúng ta. Tôi không biết Bạn đã có những dự tính gì cho năm mới này. Hoạch định, dự tính là điều tốt nên làm nhưng Bạn có hoạch định và dự tính trong ý thức là dù mình tính như vậy nhưng có thể mình không đạt được điều mình dự tính không?

Thánh Kinh ghi lại câu chuyện về một người giàu có, công việc làm ăn phát triển, người đó dự định nhiều điều cho tương lai nhưng người đó quên đi một yếu tố quan trọng đó là người đó không thể kiểm soát ngay cả đến sự sống mình đang có:

Người giàu kia trúng mùa, thu hoạch hoa lợi dư dật. Kho lúa quá đầy, không còn chỗ chứa thêm, ông phải suy tính mãi. Cuối cùng ông quyết định. Được rồi, ta sẽ phá nhà kho cũ, xây kho mới lớn hơn. Như thế sẽ có đủ chỗ chứa tất cả của cải hoa lợi. Xong xuôi ta sẽ tự nhủ. Cửa cải này có thể tiêu dùng hàng chục năm. Thôi, ta hãy nghỉ ngơi, ăn uống, vui chơi. Nhưng Thượng Đế bảo, Người thật đại dột. Tối nay người qua đời, của cải dành dụm đó để cho ai? (Phúc Âm Lu-ca 12:16-20).

“Tối nay người qua đời, của cải dành dụm đó để cho ai?” Đây là câu hỏi mỗi chúng ta cần đặt ra trước khi tính toán hay hoạch định bất kỳ điều gì. Nói như vậy nghĩa là chúng ta phải hoạch định tính toán trong ý thức là có một ẩn số

trong đời sống. Ân số đó là tương lai mà chỉ khi nào đến đó ta mới có lời giải đáp đầy đủ.

Bài học thứ nhì chúng ta ghi nhận qua phần Thánh Kinh này là:

2. Đời sống mong manh

Tương lai chẳng những vô định nhưng cũng rất mong manh. “Đời người như thỏ phù du, sớm còn tối mất công phu lữ làng.” Không ai trong chúng ta lại không biết điều này nhưng chúng ta ứng xử như thể là mình sẽ sống mãi.

Lời Thánh Kinh dạy: “Có người nói, Nay mai ta sẽ tới thành phố này hay thành phố kia, ở đó một năm, buôn bán và phát tài. Anh em làm sao biết được những gì sẽ xảy ra ngày mai? Cuộc sống anh em mong manh chẳng khác gì làn sương mai, chốc lát đã tan ngay.”

“Cuộc sống anh em mong manh chẳng khác gì làn sương mai, chốc lát đã tan ngay.” Sương mù buổi sáng là điều làm cho ta rất khó chịu mỗi khi phải lái xe trong sương như vậy. Nhưng ai cũng biết rằng khi nắng lên, sương sẽ tan ngay. Đó cũng là hình ảnh của đời sống chúng ta. Mỗi ngày nào còn trẻ, nay đã già rồi, mỗi ngày nào còn sung sức, nay sức lực đó không còn nữa. Chúng ta đã hoạch định và toan tính rất nhiều nhưng đến bây giờ chúng ta đã thành đạt được gì? Có thể nói làn sương của đời sống chúng ta đã bắt đầu tan và phút chốc sẽ không còn.

3. Sống đức tin

Nếu tương lai vô định và đời sống mong manh thì chúng ta phải làm gì? Lời dạy thứ ba trong phần Thánh Kinh trên như sau: “Đứng ra anh em phải nói, Nếu Chúa muốn, chúng ta vẫn còn sống và sẽ làm việc này việc kia.” Câu này cũng dạy chúng ta hoạch định và toan

tính cho tương lai nhưng trong một ý thức hoàn toàn khác hẳn với cái hoạch định và toan tính ban đầu. Cái hoạch định và toan tính ban đầu là cái hoạch định tự phụ của một người gạt bỏ Thiên Chúa ra khỏi cuộc sống. Hai điều chúng ta cần phân biệt trong đời sống là ỷ lại và tin cậy. Đời sống đức tin không phải là đời sống hèn yếu ỷ lại, nhưng đời sống đức tin là đời sống tin cậy nơi Thiên Chúa là Đấng đã tạo dựng chúng ta, ban cho chúng ta sự sống, hơi thở, dịp tiện làm việc, học hành, phát triển khả năng.

Thánh Kinh bảo chúng ta phải hoạch định chương trình nhưng hoạch định trong ý thức “nếu Chúa muốn.” “Nếu Chúa muốn” có nghĩa là sống theo ý muốn của Chúa, đi theo sự hướng dẫn của Ngài, ý thức tính cách mong manh và giới hạn của con người. “Nếu Chúa muốn” và “chúng ta vẫn còn sống” thì sẽ làm việc này việc kia.

“Làm việc này việc kia” đó là hoạch định, toan tính cho đời sống. Nhưng chúng ta phải hoạch định toan tính trên hai điều kiện: (1) Nếu Chúa muốn. Và: (2) Chúng ta vẫn còn sống. “Nếu Chúa muốn” nói lên lòng tin của chúng ta nơi Đấng Chí Cao. Đấng ban cho chúng ta sự sống mà nếu Ngài lấy lại, chúng ta không còn gì nữa. Chính Ngài là Đấng nắm giữ tương lai và biết rõ tương lai. Nếu Chúa nắm giữ tương lai tôi thì việc tôi trao phó tương lai tôi vào tay Chúa không có gì là khó hiểu cả.

“Chúng ta vẫn còn sống” cho thấy tính cách mong manh của đời sống. Hoạch định toan tính trong cái mong manh đó tức là ý thức rằng chúng ta không sống ở đời này mãi và cuộc sống thân xác chỉ là

tạm bợ, đời sống tâm linh và cõi vĩnh hằng mới là nơi đáng cho chúng ta chú tâm để chuẩn bị cho nơi ở đời đời.

Chúng ta đã bắt đầu một năm mới, Bạn định làm gì trong năm nay tôi không được rõ, nhưng tôi xin phép được đề nghị với Bạn hai điều:

1. Đừng quên Thiên Chúa là Đấng đã ban cho Bạn sự sống và tất cả những gì Bạn đang có. Ngài là Đấng nắm giữ tương lai Bạn. Bạn đã đặt lòng tin nơi Ngài chưa?

2. Đừng quên đời sống mong manh, chóng qua, chỉ những giá trị tâm linh mới còn lại mãi mãi. Giá trị tâm linh đó được tìm thấy trong Chúa Cứu Thế Giê-xu là Thiên Chúa trong thân xác con người, đã giáng trần chịu chết vì tội của Bạn và tôi. Đặt lòng tin nơi Chúa, trao phó đời sống cho Chúa, chúng ta sẽ kinh nghiệm tất cả những ân phúc tâm linh Ngài dành cho chúng ta. Chúng ta sẽ thấy được ý nghĩa của đời sống và kinh nghiệm một đời sống có ý nghĩa.

Lời cuối trong phần Thánh Kinh trên có câu như sau: “Đừng quên rằng đã biết điều tốt thì phải làm. Biết mà không làm là phạm tội.”

Ở đời này người ta chỉ buộc tội những ai làm điều xằng bậy nhưng theo tiêu chuẩn của Thiên Chúa, nếu chúng ta biết điều tốt, điều phải mà không làm, chúng ta cũng mắc tội với Ngài. Bạn đã nghe lời dạy của Chúa hôm nay. Đây là sứ điệp đầu năm của Chúa cho Bạn, hãy làm theo lời dạy của Ngài. Đừng sống tự phụ nữa nhưng hãy sống trong ý thức đời sống mong manh và tương lai nằm trong tay Chúa.

“Anh em làm sao biết được những gì sẽ xảy ra ngày mai? Cuộc

sống anh em mong manh chẳng khác gì làn sương mai, chốc lát đã tan ngay. Đúng ra anh em phải nói: Nếu Chúa muốn, chúng ta vẫn còn sống và sẽ làm việc này việc kia. Đừng quên rằng đã biết điều tốt thì phải làm. Biết mà không làm là phạm tội.”

Mục sư Nguyễn Thi

Sống Đơn Giản

Củi trương của xã hội tư bản là, muốn kinh tế mạnh phải tạo nhu cầu trong giới tiêu thụ luôn luôn. Vì có nhu cầu mới có tiêu thụ, có tiêu thụ mới cần sản xuất và có sản xuất mới có công ăn việc làm. Người ta phải tiếp tục mua sắm mãi thì mới gia tăng sản xuất, mới có việc làm cho nhiều người và kinh tế mới vững mạnh. Khi có việc làm, có nhiều tiền chúng ta sẽ mua sắm thêm, để “nâng cao đời sống vật chất” là điều nghe rất đẹp, nhưng thật ra là chỉ thêm nợ, thêm lo.

Quý vị có thấy rằng ở đây vật chất đầy đủ, có người tiền bạc dư thừa nữa, nhưng tâm hồn chúng ta không nhẹ nhàng thoải mái như ngày nào còn ở quê nhà. Những nhu cầu căn bản như nhà ở, thức ăn, quần áo, thuốc men không còn là mối lo hàng đầu của đời sống. Không những thế chúng ta còn được hưởng mọi thứ tự do và tiện nghi của văn minh vật chất, mà nhiều nơi khác trên thế giới không hề biết đến, nhưng chúng ta có thật sự là những người hạnh phúc nhất trên thế giới này không? Chắc chắn là không.

Vì sao vậy? Vì đời sống vật chất càng cao, tình cảm con người càng khô khan, cần cỗi. Đời sống

càng văn minh, máy móc, tình thân thương giữa người với người càng giảm đi. Hơn nữa, khi làm có nhiều tiền, chúng ta dễ có khuynh hướng tiêu xài nhiều, mơ ước những điều cầu kỳ, tốn kém hơn, và không bằng lòng với những gì mình có, không bao giờ thấy là mình đã có đủ.

Khi cha mẹ làm có nhiều tiền, thường hay chiều theo những ước muốn của con và con cái biết cha mẹ có tiền lại càng đòi hỏi điều này điều kia nhiều hơn. Trong một phương diện, đầy đủ vật chất giúp đời sống thoải mái nhưng nếu chúng ta không biết đặt giới hạn cho mình, chúng ta sẽ bị lôi cuốn cứ muốn có thêm mãi thêm mãi, để rồi chính những tiền bạc và vật chất chúng ta tạo dựng sẽ giết chết gia đình chúng ta và chính bản thân ta.

Trong xã hội tư bản, mỗi người chỉ là một đơn vị mua sắm, chúng ta càng mua sắm nhiều kinh tế càng lên, nếu mọi người ngừng mua sắm, kinh tế sẽ chết. Đó là lý do tại sao các nhà sản xuất đặt vấn đề quảng cáo vào ưu tiên hàng đầu. Mỗi tuần chúng ta được “chiếu cố” dồn dập bởi hàng trăm loại quảng cáo qua những tờ báo in thật đẹp, qua những quảng cáo thật hấp dẫn trên ti-vi, trên radio, qua những người gọi điện thoại đến tận nhà... Tất cả chỉ nhằm một mục đích là kêu gọi chúng ta hãy mua, mua, mua, dù nhà chúng ta đã không còn chỗ chứa!

Không những khuyến khích chúng ta tiêu tiền chứ đừng để dành tiền, người ta còn khuyến khích chúng ta thiếu nợ. Cứ mua đi, sáu tháng nữa hay một năm nữa mới phải trả tiền! Người nào nợ nhiều đó là người có *credit* tốt. Sau

khi nghe theo những lời quảng cáo mời mọc đó và đi mua sắm những món hàng không cần thiết, chúng ta sẽ phải đi làm quần quật ngày đêm để trả nợ!

Bao nhiêu người có nhà thật lớn thật đẹp, nhưng mỗi ngày ở trong ngôi nhà đó được mấy giờ đồng hồ? Có chăng chỉ là những lúc về ngủ. Nhà rộng nhiều phòng nhưng thật sự dùng mấy phòng? Rồi phòng dư phải share để đỡ tiền nhà. Và từ chỗ share phòng chúng ta rước vào gia đình mình bao nhiêu nan đề khác. Có người mất vợ, mất chồng, mất con cũng chỉ vì nhà quá lớn phải share phòng. Quần áo giày dép nhiều khi mua chưa dùng đã lỗi thời hoặc mới dùng qua đã chán nên đem bán garage sale hoặc cho các cơ quan từ thiện! Chúng ta ai cũng biết con cái là điều quý nhất trong cuộc đời, làm điều gì cũng nói là cho con, vì con, nhưng có bao nhiêu người thật sự ở gần bên con, có thì giờ cho con?

Nếu nhìn lại nếp sống của đa số người chung quanh và có lẽ của chính mình nữa, chúng ta sẽ thấy ai cũng rất là bận rộn, bận rộn đi làm để có tiền, để mua sắm và để trả nợ. Chúng ta cứ quay cuồng mãi trong cái vòng luẩn quẩn đó, không thoát ra được. Điều quý nhất trong xã hội này là thì giờ nhưng không ai có thì giờ để làm những việc mình muốn làm và cần phải làm. Vợ chồng không có thì giờ trò chuyện với nhau, cha mẹ không có thì giờ gần gũi chăm sóc con cái, người trong gia đình nhiều khi cả tuần không gặp nhau, không ăn chung với nhau được một bữa. Và chính vì không có thì giờ cho nhau, bao nhiêu nan đề giữa vợ với chồng, giữa cha mẹ và con cái đã

nảy sinh. Đến khi chúng ta dừng lại, nhận ra thì những nan đề đó đã quá lớn, không giải quyết được nữa.

Bí quyết để không trở thành con mồi cho những nhà sản xuất, để có thể bước ra khỏi cái guồng máy vật chất đang nghiền nát cuộc đời và gia đình chúng ta và để có thì giờ cho những người chúng ta thương yêu nhất, quý nhất là hãy sống đơn giản lại. Hãy đơn giản hóa đời sống, hãy bằng lòng với những gì mình có và hãy bớt mua sắm thêm. Nếu chúng ta xem nhà cửa, xe cộ, những tiện nghi vật chất và ngay cả đồng tiền nữa, chỉ là phương tiện chứ không phải là cứu cánh của cuộc đời, chúng ta sẽ có thể sống thoải mái, có thì giờ vui hưởng tình thân thương với người trong gia đình.

Trước đây, tại trường đại học USC có một buổi thuyết trình với đề tài: “Không phải mua gì cả, tự nguyện sống đơn giản.” Đây là ý của một số người nhận thấy rằng mình quá đại khi lao đầu vào cuộc chạy đua vật chất. Họ đã thử sống đơn giản lại và thấy đời sống thoải mái hơn, vì thế những người này muốn hợp lại trình bày triết lý sống đơn giản để khuyến khích người khác nhìn thấy vấn đề và dừng lại trước khi quá trễ.

Thật ra, không phải đến bây giờ mới có người khám phá ra nguyên tắc sống đơn giản vì nguyên tắc này đã được Thánh Kinh nói đến gần hai ngàn năm trước. Sứ đồ Phao-lô viết: “Niềm tin kính và lòng mến nguyện là ích lợi lớn. Vì chúng ta ra đời chẳng hề đem gì theo, chúng ta qua đời cũng chẳng đem gì đi được.” Và Thánh Phao-lô khuyên: “Như vậy, miễn là đủ ăn đủ mặc là thỏa lòng rồi. Người

ham làm giàu thường mắc vào những cám dỗ và cạm bẫy, bị lôi cuốn vào những lòng chảo tham dục đại dột và tai hại, bị nhận chìm xuống đáy biển hư hoại và diệt vong” (Thư I Ti-mô-thê 6:6-9).

Quý vị có thấy rằng người ta nói đời sống ở Mỹ sung sướng nhưng sao mình chẳng thấy sung sướng mà chỉ thấy toàn là lo lắng không? Người mới qua phải lo đã đành mà người qua lâu rồi cũng còn lo, có lẽ những người qua lâu, có nhà lớn, xe đẹp lại càng lo nhiều hơn. Làm sao để bớt đi những lo lắng, những bận rộn triền miên đó, để có thì giờ vui vẻ an nhàn bên vợ bên chồng, bên con cái? Làm sao có thể bớt giờ làm việc để có thì giờ chơi với con, cho con ăn, ru con ngủ, dạy con nói, dạy con học, kể chuyện cho con nghe? Làm sao để tinh thần bớt căng thẳng mỗi khi về nhà để vợ chồng không bực bội với nhau nhưng có thì giờ tâm tình trò chuyện với nhau?

Bí quyết là hãy tập sống đơn giản. Đơn giản từ miếng ăn thức uống, đến cái quần cái áo; đừng nghĩ mình phải đi chiếc xe mới nhất, đắt tiền nhất, nhà cửa phải lớn phải sang trọng hơn nhà người khác thì mình mới hạnh phúc.

Theo Lời Thánh Kinh dạy, người hạnh phúc là người có niềm tin nơi Đức Chúa Trời và bằng lòng khi được Chúa cho đủ ăn đủ mặc. Thật vậy, ở Mỹ đây người sung sướng nhất là người thấy mình không cần gì nữa, không cần mua sắm thêm gì cả, dù cho có bao nhiêu quảng cáo gọi mời. Muốn tinh thần được thoải mái, nhẹ nhàng, không lo lắng, hãy làm theo Lời Thánh Kinh dạy, phó dâng cuộc đời cho Chúa và đừng để tâm

đến những lời gọi mời của đồng tiền, của vật chất.

Minh Nguyễn

**Kính mời quý vị đón nghe
Chương Trình Phát Thanh
Tin Lành hằng tuần:**

• **Chúa Nhật**

- 8:00 am & 8:00 pm:
1430 AM, Bay Area

• **Thứ Hai**

- 9:30 pm: Dallas

• **Thứ Ba**

- 5:30 am: 106.3 FM, Nam California
- 8:30 pm: 1440 AM, Orlando

• **Thứ Tư**

- 7:00 pm: Seattle
- 8:30 pm: 106.3 FM
Nam California

• **Thứ Năm**

- 2:30 pm: 1480 AM
Nam California
- 2:30 pm: 900 AM, Houston
- 4:00 pm: 92 FM, Atlanta
- 4:30 pm: 880 AM, Houston
- 6:00 pm:
1110 AM, Sacramento
- 7:45 pm: 97.3 FM San Diego

• **Thứ Sáu**

- 2:30 pm: 106.3 FM
Nam California
- 6:30 pm: 1430 AM, San Jose
- 10:30 pm: 1480 AM
Nam California

• **Thứ Bảy**

- 2:00 pm: Washington, D.C.
- 6:30 pm: 106.3 FM (mỗi hai tuần),
Nam California
- 6:30 pm: 1240 AM, San Diego
- 7:30 pm: 97.3 FM, San Diego

Chương Trình Phát Thanh Tin Lành
PO Box 2468
Fullerton, California 92837
(714) 533-2278
radio@tinlanh.org
<http://www.tinlanh.org>